

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.238 van 14 december 2015
in de zaak A. 215.856/IX-8639**

In zake: Ingeborg ALBRECHT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Van Peteghem
kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
Casinostraat 3B/0201
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Sociale Zaken en Volksgezondheid
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacubowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp

1. Het verzoekschrift, ingediend op 18 mei 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing van het bestuur Medische Expertise van de federale overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu van 19 maart 2015 waarbij:

- Ingeborg Albrecht op medische gronden ongeschikt wordt verklaard voor elke functie en waarbij wordt vastgesteld dat zij daarom de voorwaarden vervult om definitief vervroegd te worden gepensioneerd vanaf 1 oktober 2014;
- het verlies van de graad van zelfredzaamheid wordt bepaald op 2 punten op een schaal van 18 punten;
- de ziekte waaraan zij leed op het ogenblik van het onderzoek niet wordt erkend als ernstige en langdurige ziekte.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 oktober 2015.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hoi Lung Leung, die *loco* advocaat Jan Van Peteghem verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Alexandra Vandeveld, die *loco* advocaat Emmanuel Jacobowitz verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 2 september 2011 is verzoekster het slachtoffer van een arbeidsongeval.

3.2.1. Naar aanleiding hiervan dienen de consolidatiedatum en de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid van verzoekster te worden vastgesteld.

3.2.2. Op 16 februari 2012 beslist het bestuur Medische Expertise (hierna: Medex) om de consolidatiedatum op 10 februari 2012 vast te stellen, met een graad van blijvende arbeidsongeschiktheid van 0%.

3.2.3. Verzoekster tekent hoger beroep aan tegen deze beslissing.

3.2.4. Op 26 maart 2012 bevestigt Medex de beslissing van 16 februari 2012.

3.2.5. Verzoekster stelt tegen de voornoemde beslissing van 26 maart 2012 beroep in bij de arbeidsrechtbank te Antwerpen (A.R. 14/2757/A).

3.2.6. In een tussenvonnis van 18 december 2014 stelt de arbeidsrechtbank een gerechtsdeskundige aan om advies te verstrekken nopens de consolidatiedatum en de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid van verzoekster.

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing is deze expertiseopdracht nog niet beëindigd.

3.3.1. Op 11 september 2014 wordt verzoekster onderzocht door de pensioencommissie van Medex. Op 18 september 2014 beslist de pensioencommissie dat verzoekster op medische gronden ongeschikt is voor elke functie en dat zij voldoet aan de voorwaarden om definitief vervroegd op pensioen te worden gesteld. Het verlies van de graad van zelfredzaamheid wordt, met toepassing van het ministerieel besluit van 30 juli 1987 'tot vaststelling van de categorieën en van de handleiding voor de evaluatie van de graad van zelfredzaamheid met het oog op het onderzoek naar het recht op

integratietegemoetkoming' (hierna: het ministerieel besluit van 30 juli 1987), bepaald op 0 punten op een schaal van 18 punten. De ziekte waaraan verzoekster leed op het ogenblik van het onderzoek wordt niet erkend als ernstige en langdurige ziekte.

3.3.2. Op 15 oktober 2014 stelt verzoekster beroep in tegen de voornoemde beslissing van 18 september 2014.

3.3.3. Op 19 maart 2015 neemt Medex de beslissing in graad van beroep, die luidt:

“Ik heb de eer u het definitieve resultaat mee te delen van de beroepsprocedure die u instelde tegen de beslissing die de pensioencommissie in eerste instantie genomen had. Daar de eerste fase van de beroepsprocedure niet tot een akkoord heeft geleid, werd uw dossier voor scheidsrechterlijke eindbeslissing overgemaakt aan de door het Hoofd van de medische kwaliteit aangewezen medische kwaliteitsmanager.

Deze heeft het volgende beslist i.v.m. uw arbeidsgeschiktheid:

U bent op medische gronden ongeschikt voor elke functie. U vervult daarom de voorwaarden om definitief vervroegd te worden gepensioneerd. Dit pensioen gaat in op de eerste dag van de maand die volgt op de eerste betekening van de beslissing tot oppensioenstelling, met andere woorden op 01/10/2014.

Het verlies van de graad van zelfredzaamheid werd bepaald op 2 punten op een schaal van 18 punten in toepassing van het ministerieel besluit van 30 juli 1987. Uw definitieve ongeschiktheid is bijgevolg niet het gevolg van een zware handicap opgelopen tijdens de loopbaan en waardoor definitief een einde werd gemaakt aan uw diensten zoals bedoeld in de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen.

De ziekte waaraan u leed op het ogenblik van het onderzoek wordt niet erkend als ernstige en langdurige ziekte zoals bedoeld wordt in de voor uw dienst geldende reglementering betreffende verloven en afwezigheden.

Deze beslissing is definitief; binnen Medex is geen verder beroep meer mogelijk. U hebt nog wel de mogelijkheid om, binnen de 60 dagen, door middel van een verzoekschrift aan de Raad van State, de vernietiging te vragen van deze beslissing.

[...]”

Dit is de bestreden beslissing.

In de als bijlage bij de bestreden beslissing gevoegde medische motivering wordt onder meer gesteld dat verzoekster op 2 september 2011 een arbeidsongeval had en dat dit ongeval op 10 februari 2012 werd geconsolideerd met 0% blijvende werkonbekwaamheid.

IV. Toepassing van de kortedebattenprocedure

A. Onderzoek van een onderdeel van het eerste, tweede en derde middel

Standpunt van de partijen

4. Het *eerste middel* is genomen uit de schending van artikel 117 van de wet van 14 februari 1961 ‘voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel’ (hierna: de wet van 14 februari 1961), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de formelemotiveringswet) en van de materiële-motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het *tweede middel* is genomen uit de schending van het ministerieel besluit van 30 juli 1987, van de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet en van de materiëlemotiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het *derde middel* is genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet en van de materiëlemotiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In de toelichting bij elk van de drie middelen voert verzoekster onder meer aan dat de bestreden beslissing steunt op de beslissing waarbij de consolidatiedatum van het arbeidsongeval van 2 september 2011 wordt bepaald op

10 februari 2012 met 0% blijvende arbeidsongeschiktheid, terwijl er *de facto* en *de jure* over de consolidatiedatum en de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid nog geen definitieve zekerheid bestaat aangezien de arbeidsrechtbank daarover nog geen uitspraak heeft gedaan nu de aangestelde gerechtsdeskundige hieromtrent nog geen advies heeft verstrekt.

In het eerste middel laat verzoekster daarbij onder meer gelden dat de kans reëel is dat de consolidatiedatum en graad van blijvende arbeidsongeschiktheid in haren hoofde nog zullen wijzigen. Zij verwijst naar arrest nr. 218.348 van 8 maart 2012 en zij stelt dat de verwerende partij ook had kunnen beslissen tot een tijdelijke vervroegde oppensioenstelling, die overeenkomstig artikel 117 van de wet van 14 februari 1961 kan worden toegekend voor maximum twee jaar. In het tweede middel argumenteert verzoekster onder meer dat bij het bepalen van de graad van haar zelfredzaamheid onvoldoende rekening werd gehouden met haar blijvende lichamelijke klachten. In het derde middel stelt verzoekster onder meer dat er nog geen zekerheid bestaat over de consolidatiedatum en graad van blijvende arbeidsongeschiktheid en dat de kans reëel is dat haar ziekte nadien wel erkend zal worden als zijnde langdurig en ernstig.

5. De verwerende partij antwoordt hierop dat de beslissing betreffende de vervroegde pensionering eensdeels en de beslissing betreffende de bepaling van de definitieve graad van arbeidsongeschiktheid en de consolidatiedatum anderdeels twee procedures zijn die volledig los staan van elkaar. De procedure inzake de blijvende arbeidsongeschiktheid ingevolge het arbeidsongeval – die op grond van artikel 579, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek tot de exclusieve bevoegdheid van de arbeidsrechtbank behoort – strekt ertoe de rente te bepalen waarop verzoekster in het kader van de arbeidsongevallenwetgeving wegens blijvende arbeidsongeschiktheid aanspraak kan maken en is volledig vreemd aan de vraag of verzoekster al dan niet nog geschikt is voor enige functie. De verwerende partij is dan ook van oordeel dat zij niet diende te wachten op een definitieve uitspraak in de procedure voor de arbeidsrechtbank en

zij wijst erop dat de arbeidsrechtbank niet bevoegd is om te oordelen over de geschiktheid van een ambtenaar voor zijn functie, noch om te oordelen over de beslissing die Medex ter zake heeft genomen. Voorts argumenteert zij dat uit artikel 117 van de wet van 14 februari 1961 niet kan worden afgeleid dat er een verplichting bestaat om een tijdelijke vervroegde oppensioenstelling op te leggen als aan de voorwaarden voor een definitieve oppensioenstelling is voldaan en dat de bepaling van verzoeksters graad van zelfredzaamheid niet gebaseerd is op de consolidatiedatum en de graad van arbeidsongeschiktheid.

Beoordeling

6. In haar verslag heeft de auditeur-verslaggever de middelen onderzocht in de mate waarin ze zo-even zijn uiteengezet. Zij besluit dat uit de arresten nr. 218.348 van 8 maart 2012 inzake Cours en nr. 172.349 van 18 juni 2007 inzake Debackere blijkt dat de verwerende partij een gerechtelijke eindbeslissing met kracht van gewijsde over de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid en de consolidatiedatum moet afwachten alvorens een beslissing te nemen over de vraag of de betrokkene definitief medisch ongeschikt is. Aangezien de verwerende partij dit te dezen niet heeft gedaan, acht de auditeur-verslaggever de middelen gegrond in de mate dat de schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangevoerd en meent zij dat de afhandeling van de zaak slechts korte debatten vereist.

7. In arrest nr. 218.348 van 8 maart 2012 inzake Cours – waar verzoekster naar verwijst – heeft de Raad van State in het beroep tegen de beslissing waarbij verzoekster medisch ongeschikt wordt verklaard voor elke functie en wordt vastgesteld dat zij om die reden de voorwaarden vervult om tijdelijk vervroegd gepensioneerd te worden, geoordeeld hetgeen volgt:

“14. In het middel wordt in wezen door de verzoekster aangevoerd dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen vooraleer de arbeidsrechtbank uitspraak had gedaan over de beslissing van Medex van 17 december 2007 over de consolidatiedatum en de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid ingevolge het arbeidsongeval van de verzoekster.

Met de verzoekster moet worden vastgesteld dat alvast de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid mee bepalend is voor de mate van lichamelijke ongeschiktheid van de verzoekster voor elke functie.

Alle geschillen met betrekking tot de toepassing van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, die ook van toepassing is op personeelsleden van OCMW's, worden overeenkomstig artikel 19 van die wet 'verwezen naar de rechterlijke overheid die bevoegd is om kennis te nemen van de vorderingen met betrekking tot de vergoedingen, waarin de wetgeving inzake herstel van schade uit arbeidsongevallen of uit beroepsziekten voorziet'. Overeenkomstig artikel 579, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek neemt de arbeidsrechtbank kennis van de vorderingen betreffende de vergoeding van schade voortkomende uit arbeidsongevallen, uit ongevallen op de weg van en naar het werk en uit beroepsziekten.

Uit het voorgaande volgt dat, niettegenstaande de administratieve procedure volgens dewelke de consolidatiedatum en de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid door Medex kan worden bepaald, geschillen met betrekking tot de beslissingen die Medex dienaangaande heeft genomen, tot de uitsluitende rechtsmacht van de arbeidsrechtbank behoren. Te dezen heeft de verzoekster een geding aanhangig gemaakt bij de arbeidsrechtbank met betrekking tot de beslissing van Medex van 17 december 2007. Op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissing was er nog geen in kracht van gewijsde gegane uitspraak over dat geding.

15. De bestreden beslissing steunt noodzakelijk op een gegeven dat, gelet op het voorgaande, nog aan het oordeel van de arbeidsrechtbank was onderworpen en waarop Medex niet kon steunen als vaststaand en definitief gegeven, namelijk de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid. Door de verzoekster ongeschikt te verklaren voor elke functie en door haar vervroegd tijdelijk op pensioen te stellen, wars van hetgeen de arbeidsrechtbank nog moest beslissen omtrent het voormelde gegeven, heeft Medex een beslissing genomen die weliswaar voor herziening vatbaar is zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld, maar die niettemin bepaalde onomkeerbare gevolgen heeft voor de verzoekster, zoals hiervoor werd uiteengezet.

De argumentatie van de verwerende partij in haar laatste memorie met betrekking tot de termijn van dertig dagen binnen dewelke Medex, overeenkomstig artikel 5, derde lid, van het koninklijk besluit van 18 augustus 1939 tot regeling van de inrichting der geneeskundige onderzoeken door den Administratieven Gezondheidsdienst, in plaats van door de provinciale pensioencommissies, een beslissing moest nemen over de aanvraag tot vroegtijdige pensionering kan niet worden gevolgd. Nog afgezien van het gegeven dat de verwerende partij zich bezwaarlijk kan beroepen op een termijn die ze zelf blijkens het feitenrelaas niet in acht heeft genomen bij de behandeling van de aanvraag tot vervroegde pensionering, kan uit de aangehaalde bepaling niet worden opgemaakt dat die termijn van dertig dagen ook zou gelden voor de behandeling van de aanvraag gedurende de beroepsprocedure die op 11 december 2008 door de verzoekster werd ingezet.

De bestreden beslissing houdt bepaalde onomkeerbare, voor de verzoekster ongunstige gevolgen in en is in essentiële mate gebaseerd op een gegeven waarover de arbeidsrechtbank zich op het tijdstip van de bestreden beslissing nog moest uitspreken, dit terwijl de raadgevend geneesheer van de verzoekster in de beroepsprocedure die heeft geleid tot de bestreden beslissing nog verklaarde dat een werkhervatting op korte termijn realistisch is. Het nemen van de bestreden beslissing in de zo-even geschetste omstandigheden houdt een miskennis in van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ook al is de overheid verplicht om naderhand, overeenkomstig het vonnis van de arbeidsrechtbank, de aanrekening van het ziekteverlof van de verzoekster op haar ziekteverlofkrediet te herberekenen en aan de hand daarvan een nieuwe beslissing te nemen over haar vroegtijdige pensionering, die in de plaats komt van de bestreden beslissing, toch is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer om de bestreden beslissing te vernietigen.”

In arrest nr. 172.349 van 18 juni 2007 inzake Debackere, heeft de Raad van State in het beroep tegen de beslissing waarbij verzoeker vroegtijdig wordt gepensioneerd op medische gronden wegens definitieve ongeschiktheid voor elke functie, in dezelfde zin geoordeeld:

“4.3. Overwegende dat de vraag die door het middel wordt opgeworpen is of de pensioencommissie haar beslissing over verzoekers medische toestand had moeten opschorten tot de arbeidsrechtbank uitspraak had gedaan over het beroep dat verzoeker bij die rechtbank had ingediend tegen de beslissing over de consolidatie; dat aangezien de consolidatiedatum bepaalt tot op welk ogenblik de afwezigheden, om medische redenen, geacht kunnen worden het gevolg te zijn van het arbeidsongeval waarvan verzoeker het slachtoffer is, die datum meteen ook bepaalt vanaf wanneer die afwezigheden niet langer als het gevolg van het arbeidsongeval kunnen worden beschouwd en bijgevolg moeten worden aangerekend op het ziekteverlof; dat aldus de consolidatiedatum onrechtstreeks ook de datum van uitputting van het ziekteverlof beïnvloedt en van de terbeschikkingstelling die heeft geleid tot het optreden van de pensioencommissie; [...] dat bijgevolg indien tijdens de administratieve procedure een geschil ontstaat over de consolidatiedatum, de pensioencommissie er ambtshalve toe gehouden is de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank te eerbiedigen; dat de Administratieve Gezondheidsdienst in het kader van de arbeidsongevallenwetgeving weliswaar optreedt met de taak van geneeskundig expert die het oorzakelijk verband tussen letsel en ongeval vaststelt, het invaliditeitspercentage van de getroffene bepaalt en zijn advies geeft over de datum van consolidatie; dat niettemin de eindbeslissing in een administratieve procedure, die haar noodzakelijke grondslag vindt in gegevens die op zich het voorwerp vormen van een jurisdictionele procedure, slechts een voorlopig karakter mag hebben, aangezien het bestuur, ongeacht de beslissingen die het neemt, uiteindelijk gevolg zal moeten geven aan de bindende rechterlijke uitspraak;

Overwegende dat het bestreden besluit de rechtstoestand van verzoeker definitief bepaalt; dat het aldus voorbijgaat aan het feit dat nog niet definitief vast staat wanneer het arbeidsongeval van verzoeker geconsolideerd is met als gevolg dat ook niet vaststaat wanneer het aantal ziekteverlofdagen van verzoeker opgebruikt zijn; dat de verwerende partij verzoeker enkel ongeschikt kon verklaren in afwachting van de uitspraak van de rechter en dat zij bijgevolg geen deugdelijke reden had om verzoeker onmiddellijk definitief ongeschikt te verklaren; dat in die zin het bestreden besluit geen deugdelijke grondslag heeft; dat, ook al zou het bestuur te dezen verplicht zijn om de aanrekening van het ziekteverlof van verzoeker op zijn ziekteverlofkrediet overeenkomstig het vonnis van de arbeidsrechtbank te herberekenen en in functie daarvan een nieuwe beslissing te nemen over zijn vroegtijdige pensionering het voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer aangewezen is de bestreden beslissing te vernietigen.”

8. De rechtspraak op dit punt is dan ook duidelijk. De graad van blijvende arbeidsongeschiktheid is mee bepalend voor de mate van lichamelijke ongeschiktheid voor elke functie en de consolidatiedatum heeft een impact op de datum waarop het ziekteverlof is uitgeput en de betrokkene in disponibiliteit wordt geplaatst. Indien een beroep is ingesteld tegen de door Medex in graad van beroep genomen beslissing met betrekking tot de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid en de consolidatiedatum, dient de verwerende partij de in kracht van gewijsde gegane rechterlijke eindbeslissing hieromtrent af te wachten alvorens zij een beslissing kan nemen over de vraag of de betrokkene definitief medisch ongeschikt is voor elke functie en om die reden de voorwaarden vervult om vervroegd te worden gepensioneerd.

9. Doordat de verwerende partij te dezen bij het nemen van de bestreden beslissing de in kracht van gewijsde gegane gerechtelijke eindbeslissing met betrekking tot verzoeksters beroep tegen de beslissing van Medex van 26 maart 2012 niet heeft afgewacht, heeft zij het zorgvuldigheidsbeginsel miskend.

10. De middelen zijn alvast in die mate gegrond.

B. Conclusie

11. In het auditorsverslag wordt terecht gesteld dat over het beroep tot nietigverklaring uitspraak kan worden gedaan met toepassing van de kortedebattenprocedure in de zin van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

V. Vordering tot schorsing

12. De nietigverklaring van de bestreden beslissing heeft tot gevolg dat de door verzoekster ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan geen voorwerp meer heeft.

VI. Kosten

Standpunt van de partijen

13. Zowel verzoekster als de verwerende partij vraagt om de kosten, met name het rolrecht en een rechtsplegingsvergoeding, ten laste van de andere partij te leggen.

Beoordeling

14. Aangezien verzoekster in het gelijk wordt gesteld, dient de verwerende partij verwezen te worden in de betaling van het rolrecht, begroot op 200 euro naar aanleiding van de ingestelde vordering tot schorsing.

15. Hetzelfde geldt voor het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding, die te dezen begroot wordt op het door verzoekster gevorderde basisbedrag van 700 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van het bestuur Medische Expertise van de federale overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu van 19 maart 2015 waarbij:

- Ingeborg Albrecht op medische gronden ongeschikt wordt verklaard voor elke functie en waarbij wordt vastgesteld dat zij daarom de voorwaarden vervult om definitief vervroegd te worden gepensioneerd vanaf 1 oktober 2014;
- het verlies van de graad van zelfredzaamheid wordt bepaald op 2 punten op een schaal van 18 punten;
- de ziekte waaraan zij leed op het ogenblik van het onderzoek niet wordt erkend als ernstige en langdurige ziekte.

2. De Raad van State verwierpt de vordering tot schorsing.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 december 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin, staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door

Tiny Temmerman, griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bruno Seutin